

CORVIN MÁTYÁS ALAPISKOLA, SOMORJA

Szerencsés ma az az iskola, amelyik elmondhatja magáról, hogy évszázadokra visszatekintő múltja, ígéretesen fejlődő jelene és, reményeink szerint, jövője is lesz Somorja és vidéke magyarságának megmaradása szolgálatában. Ha egy iskolára gondolunk, jelenthet az egy épületet, esetleg épületeket, de jelenthet egy közösséget, jobb esetben hagyományt, ami beleépül egy adott település önmeghatározó tudatába. A mai somorjaiak zöme iskolás éveit a régi polgári iskolában kezdte, amely épület elődeink közel a katolikus templomhoz, a város közepére építették, úgy gondolták, a felnövekvő nemzedék itt lesz jó helyen. Az 1950-es években rengeteg társadalmi munkával megépült a „nagy” iskola, amelyben két alapiskola és két gimnázium kapott helyet. Pont ezért is még a város számos épületét elfoglaltuk. A mai épületünk 30 éves, négy szintes, az ide járó 520 tanulóval jól kitöltjük a teret.

A tárgyi feltételek fontosak, de az oktató, nevelő munka hatékonysága, színvonalá mindaddig, míg nem robotokat fogunk tanítani, elsősorban a pedagógusokon múlik. Régi megfakult fényképeken látjuk elődeinket, büszkén kihúzván magukat, még a csoportképet látva is könnyen elképzelhető, hogy miként vezetgetik helyi polgárok, iparosok vagy földműves családok gyerekeit. Aztán jönnek a saját tapasztalataim, az 1970-es évek és akkor is, de most is, nagyon szívesen emlékszem vissza több meghatározó élményemre, melyek mind egy-egy kivételes pedagógus személyiséghez köthetők, akik döntően befolyásolták világnézetem. Minden pedagóguscsoport, aki történelmileg kiforrott iskolában dolgozik, ha sikereket ér el és messze jut, akkor ez annak is köszönhető, hogy a régiek vállán áll, és az értékek a tradícióban vannak beledolgozva. Mi itt, Somorján pedig ezekre a sikerekre nagyon vágyunk, leginkább a tanulóink érdekében.

Az épület változhat, örök érvényűnek hitt társadalmi rend hullott össze kátyavárként, bosszankodhatunk, hogy a modern oktatásügyi elképzelések nagyon is váratnak magukra, de senki és semmi sem menthet fel minket az alól, hogy legalább intézmény szintjén tegyük a dolgunkat lelkiismeretünk szerint. Célunk, hogy alapvető és jól megalapozott általános, elméleti és gyakorlati tudást nyújtsunk azon tanítványainknak, akik hajlandók tehetségüket kibontakoztatni és elegendő munkát fektetni saját maguk fejlődésére. Ha egy iskola pusztán úgy tekint magára, melynek pusztá szerepe, hogy szolgáltatást nyújtson, kiszolgálja a társadalmi elvárásokat, akkor szolgálékületűvé válik, tanítványai általában jól beteljesítik mások vágyait. Jó lenne bizonyos lenni abban, hogy tevékenységünkkel fejlesztjük a kreativitást, illetve kiteljesítjük az egyéni képességeket. Nagyon remélem, hogy mindinkább sikeresek leszünk annak érdekében, hogy a nálunk végzett tanulók úgy emlékezzenek vissza alapiskolás diák éveikre, hogy jó volt itt azokat eltölteniük, megmaradt gyerekkoruk, viszont mindenki tehetségének megfelelően indulhasson olyan irányba, amely őt boldoggá, sikeressé teszi az életben.

Mészáros Péter, iskolaigazgató

